

ja kui aga veel neljandamat korda jälle teise healega teda hüüti, kargas ruttu maast ülesse ja töötas oma tee peal edasi, iska wõterama poole. Õige hea meelega oleks ta koju poole põõrand, aga esiteks tundis ta hääbi teiste naeru värast ja teiseks hüüdis otse terive foer tema selja taga ta nime. Nagu meeletu tormas ta edasi, kuni viimaks ühe kogu üle komistas, mis maas oli; siis tuliks otsekohje selle keha peale. Nüüd nägi, et see üks inimene keha oli ja pealegi werine. „Oh, m'e waesed, siin on ju üks inimene tapetud maas, kuhu nüüd peaseeme!“ oigas Kaarel. „Vist metis kobilub röövlitest ja mõrtjukatest!“ Peagu oleks ta ehmatuse pärast isegi senna pitkali jäenud. Räbku wõttis jalad kaenta alla ja joeksis edasi. Seal juures oli ta meelet, nagu kahiseksid põesad mölemil pool, nagu jookseksid mittu inimest temaga wõldu. Kopsti! põrkas Kaarel korraka ühe mehe wästu. See oli väislike, sirge kasuga inimene, suur must habe suus, aga imme peene healega. „Tasa ikka, kuhu nii ruttu!“ hüüdis wõeras. Kaarel palus fogeldades andeks ja läks edasi, wõeras sammus ta kõrvas ja wähtis nagu pilkawalt ehmataand Kaarli otsa. See tegi mis rööimalik, ennast wõerast eemal heida, aga nagu takjas oli teine ta fulges kinni. „Ega see ometi piaks üks röövel olema,” mõtles

waene ahaestud noormees. Seal astus põesast veel üks mees välja, pealt näha õige viisakas, aga viisammas wõeras. Kaarli meelet oli iga wõeras üks mõrtruk. See teine mees oli natuke lühem, see wästn kehakam. Pitk punane habe rippus tal lõngilt. Mende mölemate wahel käis nüüd meie Kaarel naqu waene wang. Waevalt julges veel hingata. Wõerad pilgutajid ühte puhi filmi ja rääkisid nii kahitajelt, et Kaarel õige südame põhjast õhkas: „Oh oleks ma nüüd iska oma inimme juures fodu! Ma teeks filmapilk pulmi!“ — Seal, oh häldekene! — kargasid metsaliise rööklimisega jälle kaks meest põesastest, pitkad muad käes, filmiäud süsimustad. Kohe tundis ka Kaarel, kuidas tema kõrvat käisid tema kättest kinnihakkasid. Ka neil olid nüüd muad käes. Siire kisaga asusid kõik nelsakeste poolminestand teekäija ümber, kellel quis hoopis meisa oli läinud. Kus nüüd see rusikate joud ja keha kanquis oli, misla ta ähvardanud kõige maailma röövlid põgenema saata? Jah, koeri kiriidega loopima, kleidi sabasid käristama, kohvi tasjisi purustama ja wanamoorisid ümberlükama, see 'p olnud kellegi kunst. Aga eks ta katunud ometi õnne! Naad olid tema kohta ju kõik nagu poissiksed arivata, kõige pitkem ulatas tal parajast õladeest saadik. Niks ta mehe mürakas neid ei